

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrasats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.- Estranger, 2'50.

L' ÚLTIMA AMENASSA

A bona estrella de 'n Sagasta ja fa temps qu' està eclipsada. Home de bona estrella li deya avants tothom y per tal se tenia ell mateix: avuy en cambi no hi ha ningú que no 'l tingui per home estrellat.

¡Qué s' hi ha de fer!... A cada Sagasta li arriba 'l séu San Sebastián.

Allà vá comensar á recullir los temporals produhits pels vents qu' ell mateix havia desfermat. Y la nuvolada amensadora, per unas causas ó altrás, s' extén avuy sobre tota la nació.

La intranquilítat, l' escama, 'ls temors de que hi haurá fortas tronadas reinan y dominan per tot arreu. Y no hi ha pas medi d' evitar las conseqüéncias.

¿Qué succehirá?
No hem de tardar á veureho.

De moment D. Práxedes continua gratantse la barba.

El fins ara ha fumat y 'l país fins ara ha escupit. De la mateixa manera 'l país es qui té l' erupció y D. Práxedes es qui grata.

No fa molts dias sentint tronadas llunyanas roncant per tots los confins de la nació: veyent motins y bullangas á dreta y esquerra; conspiracions davant y darrera; protestas enérgicas á dalt y á baix, y una olor de garrotadas impregnant tota l' atmósfera, no faltá qui digné:

—La tempesta e vicina.

¡Y tant vehina, que la tenim á sobre!

Y com la punta del tupé de 'n Sagasta no serveix ja per conjurar los elements desencadenats, no faltá tampoch qui proposá acudir á un para-llamps qu' estigués á l' altura de las actuals críticas y pavorosas circumstancies.

Los patrocinadors de aquesta solució creuen que l' únich para-llamps utilizable en los actuals moments es l' espasa de Sagunto.

La fusió y 'ls conservadors incapassos de regir lo pudrit timó de la nau del Estat, prestarán lo séu concurs al héroe del garrofer, li proporcionarán homes perque puga constituhir ministeri, l' ausiliarán en tot lo que á ells dependeixi, y si D. Arseni comet al alguna etzegallada, farán lo sacrifici de callar, compromententse á no perturbarlo lo més mínim.

—Tu tens una bona espasa—li dirán—per lo tant tu tallas lo bacallá á la mida del téu gust.

La idea de un ministeri presidit per un militarot propens á las corassonadas es l' únich remey que veuhem per aplacar los mals qu' ells mateixos han provocat.

Y sense donarse la pena d' estudiar l' origen y las causas de aquestes mals; sense compendre que la inquietut del país dimana de la séva pobresa, de la séva miseria, del séu agotament; sense fixarse en que 'l régimen saludable de las economias l' han convertit en un desgabell espantós, y en un augment de cargas de tot punt insoportable; en los moments en que tothom reclama ordre y moralitat en l' administració y abnegació y sacrifici en los governants, per tot consol, per tot alivie, per tota satisfacció ensenyan al país l' espasa de Sagunto.

No sembla sino que li digan:

—Sense una espasa amensadora seria impossible realisar lo nostre programa; sense una eyna de tall seria impossible escorxarte.

Los homes de la restauració han aumentat los tributs de una manera escandalosa.

Pero tant poch com costa 'l demanarlos é imposar los, costa una mica més ferlos efectius, per la senzilla rahó de que d' allá abont no n' hi ha no 'n raja.

En aquesta situació no vacilan un moment en col·locar al país sota l' amensassa de un sabre.

Quan aquest se veja la punta sobre 'l pit, ja 's veurá si esquitxa.

—Diners ó la vida!

¡Ah! Lo sistema es digne dels que l' han concebut y 's disposan á posarlo en planta.

Totas aquellas pretensions, tots aquells anuncis de donarnos la major suma de llibertats, convertint á Espanya en la nació del mon més felís é independent, van á traduhirse en l' acció del militarisme aplicada á la percepció dels tributs y al acogetament dels pobres.

Se necessitan fondos perque puga continuar l' orgia oficial, y per obtenirlos se apela á las amensassas y á la forsa.

Aquesta es l' última trastada que havian de jugar nos los homes de la restauració.

¡Pero será l' última!

Precisament si alguna cosa falta es l' unió de tots los disgustos perque 'l daltabaix siga general y eficás.

Ja no 's tracta de ideas, qu' es lo que divideix als homes y manté á una gran part dels ciutadans sumits en la més desconsoladora indiferencia. Avuy los atachs dels farants del poder se dirigeixen á la butxaca dels espanyols, qu' es l' entranya més sensible.

Y la resistencia á deixarse arrancar la pell ha de ser tan gran com invencible.

S' acosta l' hora de cridar á comptes als governs que 'ns han empobrit, que 'ns han arruinat, que 'ns han omplert de miseria, que 'ns han despenyat per la pendent de la bancarrota. S' acosta l' hora de ave-

riguar en qué s' emplean tots los sacrificis que de continuo 'ns exigeixen.

L' us de las bayonetas no es una rahó.

Y tal pot ser l' estat de indignació del país, que al últim li podrian sortir los trets per la culata.

P. K.

URANT aquesta senmana, las partidas han fet festa. No s' ha sentit parlar de cap, y fins s' ha adquirit casi la certesa de que las que 's deyan correr per aquí, eran realment comitativas de cassadors.

Pero no per xó hem disfrutat de tranquilítat complerta.

Si no hi ha partidas, hi ha hagut petardos.

A Vilanova, á Gandesa, á Olot... per tot arreu s' ha trobat lo cartutxo ó la bomba corresponent, segóns la categoria de la població; uns sense explotar, altres reventant ab tota la pompa y aparato que l' acte requereix.

De manera que ab partidas ó ab petardos, es probat que aquí no pot disfrutarse un quart de tranquilítat.

Un altre cassino possibilista de Barcelona ha abandonat á en Castelar, acceptant la unió republicana y enviant la séva adhesió al respectable home públich Sr. Carvajal.

Vajis apuntant *La Publicidad* aquest altre triunfo que vé á aumentar las filas d' aquells feroxi romani que al principi li feyan tanta gracia.

Veyám si poquet á poch, tal com aixó está entaulat, potsé 'l feroce romano será... *La Publicidad*.

Y á propòsit.

Una de las grans aficions del diari castelari es parlar de somiadas y fantásticas divergencies entre 'ls diversos elements de la unió republicana.

A n' ell més lo preocupa la marxa y progressos dels enemichs de la monarquia que 'ls disbarats del govern.

Que en Salmerón y en Pi han tingut aixó.

Que en Zorrilla ha dit alló.

Que l' Azcárate pensa alló altre...

Escolti, senyora *Publicidad*: ¿no seria millor que 'l temps que malgasta en aquestas ridículas murmuracions l' empleés en posar la pau entre 'ls seus?

¿Ja sab que han acordat los castelariastas de Cádiz? Han acordat lo següent:

«No reconeixé la jefatura de l' Abarzuza y desautoritzar als que s' agreguin al fusionisme.»
 Y aixó que en Castelar va nomenar a l' Abarzuza successor seu.
 Y aixó que va aconsellar als que 'l seguian que 's possessin al costat de la fusió...
 ¡Aquí sí que hi ha unió y armonia! ¿veritat Publicidad del ànima?

Un corresponsal, fentse l' enterat, escriu desde Madrid, que l' govern ha aprobat una circular molt enèrgica.
 Y per informarnos més bé, diu a continuació:
 «La circular consta de 35 cuartillas.»
 Després d' aixó, ja 'ns podem posar a dormir.
 Una circular que consta de 35 cuartillas... ¡Calculin si n' ha de ser d' enèrgica!

Pues senyor, aquests carlistas sembla que 'n porten alguna de cap.
 Lo seu diputat Mella, un jove orador capàs de fer un discurs sobre un punxó, fa unas quantas setmanas que corra d' aquí d' allà donant conferencias y celebrant meetings a tot arreu pregonant las excelencias de la bandera del rey de las húngaras.
 ¿A quin propòsit deu obehir tot aixó?
 Constí de tolas maneras que preferim veure als carlistas

fent arengas y discursos per catequisar la Espanya, que no pas veurels armats y ensangrentant la montanya.

Lo govern dels Estats-Units, per perjudicis que diu que nosaltres li hem causat, ens demana 30 milions de rals.
 Pero 'ls nort-americanos s' olvidan de que per perjudicis qu' ells ens han ocasionat a nosaltres, ens deuen 120 milions, que a pesar d' haverlos demanat moltes vegadas, no podem cobrar de cap manera.
 Per lo tant, si volen arreglar comptes, ja ho saben.
 Se cobren 30 milions dels 120 qu' están debent, ens donan tot lo que sobra y tothom queda content.

Motíns de la senmana:
 A Santander per falta d' aygua.
 A Constantina (Sevilla) per falta de pa.
 Y a Ramales... probablement per falta de las dugas cosas.

Gobernant los fusionistas hi ha uns concerts que deixan fret: los uns s' exclaman de gana, los altres ploran de set.

Lo motí de Santander va ser, de tots modos, una cosa una mica seria.
 Lo poble va assaltar la casa de la ciutat, cremant documents, destrasant mobles y llemsant crits bastant pujats de color.
 Al motí de Ramales no se li dona tanta importancia.
 Unas quantas barricadas al mitj de la carretera y las botigas tancadas... Com qui diu, una friolera.

Noticia trista:
 Un temporal desfet ha deixat casi bé arrasada la població de Villaviciosa.
 Més d' un beato, probablement pensarà:
 —Si es Villaviciosa, que prengui paciencia: aixó deu sé un càstich de la Providencia.

Més noticias tempestuosas:
 Durant un altre temporal que aquest dia va descarregar a Madrid, vá caure un llamp en lo ministeri d' Hisenda.
 Lo que diria en Gamazo:
 —¿Llamps aquí? Lo mateix té.
 ¡Cóm que a dintre de la caixa tampoch no hi ha cap diné!

Una ocurrencia del govern.
 ¿Saben qué vol arrendar ara?
 Las salinas de Torrevieja.
 Ha arrendat los mistos, lo tabaco, las cédulas...
 ¿Y ara la sal? ¿arrendar la sal d' Espanya?
 Crech que 'l nostre porvenir decididament s' enreda...
 ¡Arrendar la sal, la sal, l' única cosa que 'ns queda!

En López Domínguez y en Gamazo s' han barallat.
 ¿Per qué?
 Lo general volia comprar a corre-cuyta 15 mil fusells sistema Mauser.

En Gamazo li ha dit que no pot ser de cap manera, porque ara no té quartos disponibles.
 Lo general ha insistit, en Gamazo ha replicat, y... res; que tractante d' armas los dos senyors s' han armat.

Pero no hi ha hagut cap desgracia per xó.
 Per ara se sab de segur que tots dos están bons y sans, cobrant tranquilament lo seu sou de ministre.
 Sembla que l' arribada de D. Práxedes a Madrid ha sigut molt freda.
 En cambi, la que li van fer a San Sebastián va ser una mica massa calenta.
 Y váyase lo uno por lo otro.

Glorias d' Espanya, durant la época fusionista.
 Diu un periódich:
 «A la carretera de Liria s' hi ha colocat una gran bóta, ahont s' hi llegeix:
 »Vi gratis. Bebéu y després tapéu.»
 ¿Y dirán que atravessém una situació tan dura?
 ¿Hi havia anat may lo vi ab aquesta baratura?

CARTAS DE FORA.—Segons ens escriuen de Falset, l' agitació que allí reina ab motiu de la supressió del jutjat, es tan inmensa com justificada.
 Sens dupte 'ls que han realisat aquesta economia (?) ignoran que Falset es un dels districtes judicials més importants de Catalunya, contant ab 39 pobles que arriban a sumar unas 40 mil ànimas. Alguns d' aquests pobles están tan distants del centro judicial, que sigui 'l que sigui 'l partit ahont ara 'ls agreguin, sufriran grans perjudicis y no pocas penalitats pera tramitar los seus assumptos.
 Es tan enorme lo que acaba de ferse ab Falset, que allí s' abriga la esperansa de que 'l govern ho anulará. Los diputats diu que treballan ab aquest propòsit, y en cas d' una negativa sembla que hi ha molts industrials disposats a donarse de baixa en la contribució...
 ¿Cóm acabarà aquest xafarranxo?
 ¡Hombre, senyor rector de Breda! ¿Es dir que 'ls venedors de LA CAMPANA, segons vosté, no poden ser padrins d' una criatura? ¿D' ahont ho ha tret aixó? ¿Que no sab que vendre LA CAMPANA es molt més digne y decorós que burlarse del manaments de la llei de Deu, com ho fan los capellans que 's fican en camisas d' onze varas, olvidantse de que la religió ha de ser tota pau y amor, y no odís é intolerancia?
 ¿No ho sabia aixó? Donchs per xó li explico.

Surtirá a primers de la senmana que vé:
UNA AVENTURA D' AMOR
 HISTORIETA AGRE-DOLSA, EN VERS
 per C. GUMÁ
 ilustrada pel celebrat artista M. MOLINÉ
 Preu: DOS rals
 Los corresponsals que no hajan fet lo pedido, poden ferlo sens pérdua de temps.

LAS GRANS POTENCIAS

O hi ha que ferse ilusions: la linea divisoria está definitivament trasgada.
 De l' una part Alemania, Italia y Austria; de l' altra Fransa y Russia.
 Aquestas son las agrupacions d' actors que han de desempenyar lo gran drama d' espectacle—trist espectacle per cert!—titulat *La guerra europea*.
 ¿Qui rebrá y qui 'n surtirá victorios d' aquest conflicte?
 ¿Será aviat l' agarrada?

Alemania 's mira a Fransa; Fransa vigila a Alemania: tolas dugas semblan volguer dir:
 —Jo ja estich a punt.
 —Donchs, au, péga.
 —No: péga tú primer.—
 Y ningú vol arrostrar la tremenda responsabilitat d' inaugurar la batussa.
 Aquí no hi ha alló de qui péga primer péga dos cops: tots semblan estar en la creencia de que 'l que primer pegui, será 'l que més rebrá.

Pero Alemania pensa:
 —¡Si jo podia exasperar y treure de tino al meu contrari!
 Y ho proba.
 L' emperador alemany determina anar a Metz a pasar revista a las tropas allí acantonadas.
 Metz es una ciutat francesa que desde 1870 está en poder d' Alemania.
 Per ferho millor no hi vol anar sol: convé que la visita revesteixi cert aparato.
 —¿A qui convidaré, porque 'ls francesos s' empipin forsa? ¡Al fill del rey d' Italia!
 L' hereu de Humbert primer accepta 'l convit, y ab tot lo bombo y campanillas que 'l cas requereix se traslada a Metz, ahont lo soberá d' Alemania l' espera ab los brassos oberts y radiant de felicitat.

—¡Moralment—diu l' emperador—hi alcanat una victoria!

Allí hi ha festas, tiberis, paradas; brillan las flors, corra 'l xampany, sonan las músicas. Tot es gatzara y alegria.
 L' emperador Guillem gira la cara cap a Fransa y sembla dirli, ab los ulls més que ab la boca:
 —¡Ja ho veus si 'n soch de fort! Aquí, dintre d' una plassa de guerra que ahir era teva, dono festas y celebros banquetes en companyia del fill de un dels meus aliats, lo rey d' Italia, d' aquesta nació a qui tú vas ajudar ab la teva sanch a ferse gran, libre y respectable.
 ¡Ja ho veus, Fransa! Me diverteixo sobre 'l teu antich territori, passeio 'ls meus regiments per sobre tas antigas murallas y logro que pobles que 't deuen tot lo que son siguin ingrats y 's burlin de tú.
 ¿Qué 't sembla? ¿T fa rabia aixó, veritat?—

Si que n' hi fa de rabia a Fransa; pero la república 's mossega 'ls llabis, s' aguanta... y 's venja.

¿Cóm?
 Convidant a la marina russa a ferli una visita.
 Dintre de pocas senmanas una esquadra del imperi del Czar solcará 'l Mediterrani y entrarà a Tolón, lo primer port militar de Fransa.
 Los rusos serán rebuts ab músicas, banderas, abrasadas y aclamacions, y 'l xampany correrá per tot arreu.

Fransa girará a vista cap a Alemania y li dirá:
 —¡Beute aquest ou!... Tambe 'n tinch jo d' amigas y aliadas. Mira com me passeio ab la Russia, mira com ens fem petons; mira com sellem davant del mon enter los tractats que tenim convinguts temps há.
 ¿Qué 't sembla, Alemania? ¿T fa rabia, oy?—

Aixis tenim la qüestió plantejada.
 Per ara la guerra 's fa per medi de ¡vivas!, taps de xampany, abrasadas y poms de flors.
 Celebrariam moltíssim que la cosa continués aixis llarchs anys, y que las rivalists de las grans potencias s' esbravesin de tan armoniosa manera.
 Fent salvas y tocant músicas.

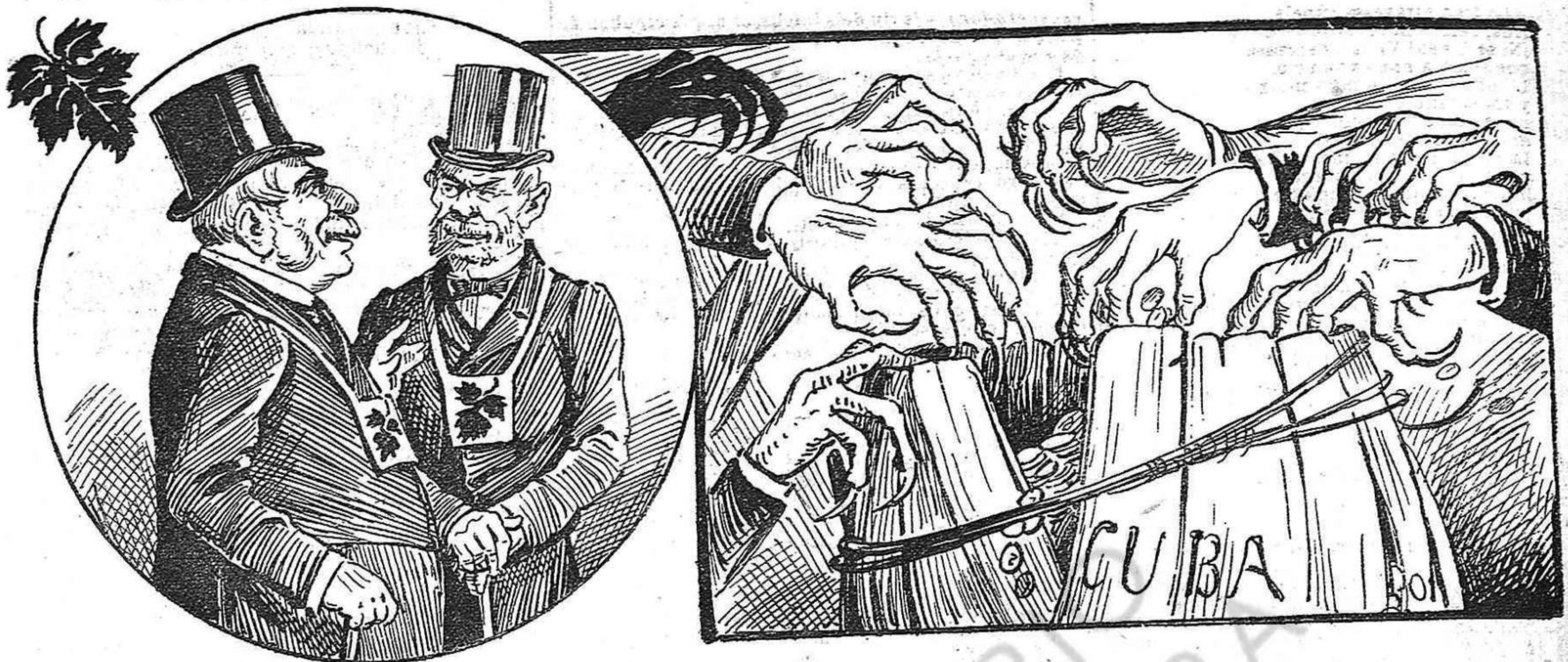
A. MARCH.

MISTERI

S' obra ab cautela una porta, surt un bulto mitj confós, puja depressa a un carruatje y com un llamp toca 'l dos.
 Deu agents de policia, en precipitat tropell, al veure que 'l cotxe marxa s' abocan darrera d' ell.
 Junts crusan carrers y plassas y corre que correrás; lo bulto dintre 'l carruatje y 'ls deu guindillas detras.
 Prenen una travessia, decantan per un cantó... ja casi bé son a puesto ja arriban a la estació.
 Silenci... sombras... misteri... civils per tot lo voltant...
 ¿Qui es aquest home, que 'l portan ab aparato semblant?

Lo fulano, recatxantse, puja corrent a un wagó y encén desseguida un puro que... fa bastant bona oló.
 Uns quantas civils s' acomodan al cotxe de més enllá, algú tanca las portellas y 's fa senyal de marxá.
 —¡Molt cuydado!—diu lo jefe als de la guardia civil.
 —No tingui pó—li replican: ja pot quedar ben tranquil.—
 Bufa la locomotora, sona un xiulet estrident y 'l convoy emprén la marxá ab presuros moviment.
 Sombras... misteri... silenci... civils per tot lo voltant...
 ¿Qui es aquest home, que 'l portan ab aparato semblant?

En cada estació que crusan lo tren s' atura un moment, y 'ls civils s' alsan tots serios vigilant atentament.
 Las autoritats del poble se 'ls acostan.—¿Es aquí?
 —Si senyors.—¡Guardias, molt ojo!
 —Aixó no 'n ho te de di.—
 L' individu de qui 's tracta, sens dupte per precaució, guarda un estudiat silenci recolzat dintre 'l wagó.
 —¿Marxém?—cria 'l maquinista.
 —Marxém: no 'ns detura res.—
 Y 'l tren emprén la carrera, duplicant la rapidés.
 Misteri... silenci... sombras... civils per tot lo voltant...
 ¿Qui es aquest home que 'l portan ab aparato semblant?

—¿Que no va anar à veure la Bella Chiquita?
 —¡No 'm vaig atrevir!... ¡Si ella hagués volgut venir à casa à donarme una funció per mi sol!...

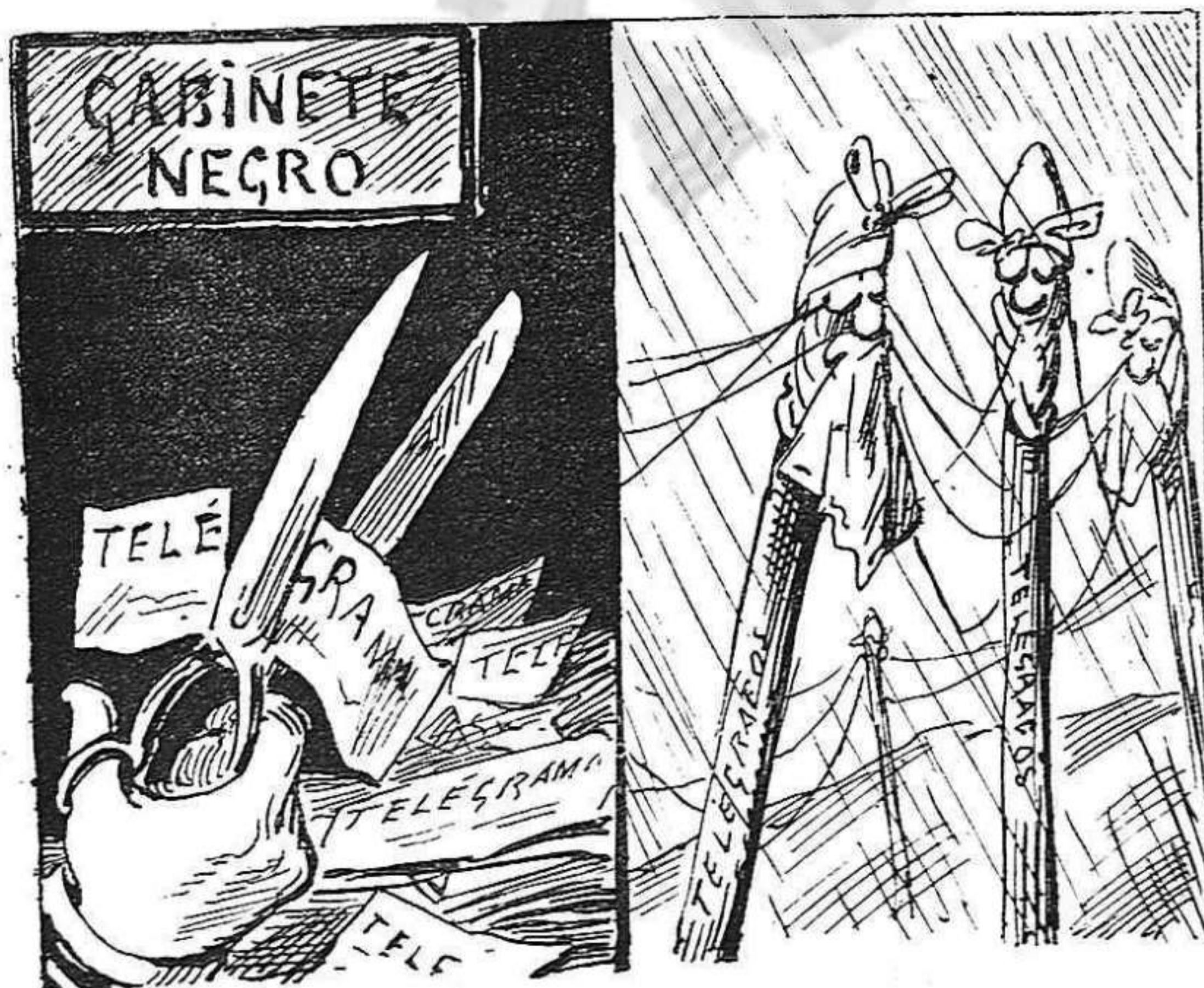
Lo de Cuba sembla que 's va arreglant.

Diu que ara, per cobrar las contribucions, hi aniran ab tot aquest aparato.

—¡Potser si 'ns veniam aquestas torres y aquests lleóns podriam nivellar 'o pressupost y sortir d' apuros!...

Siga que 'l govern hi posi las mans, siga que la pluja 'ls constipi, lo cert es que 'ls telégrafos d' Espanya no serveixen per res.

¡Ja fan bé 'ls senyors moritos en vista de tants bunyols, de péndrens com à gallinas y riures dels espanyols!